

Renginkaappi

Onhan, pahasti kyllä, jumalisilla miehillä tavallisesti kiivas veto viinaan, varsinkin rypiskelemiseen kaapin-oven takana. Sen olen kaikessa tyhmydessäni tullut huomaitsemaan. Muistelkaammepas esimerkiksi Härkämäen isäntää, jota kutsutaan ja katsotaan hurskaaksi mieheksi; mutta sama pokko juuri käyskelee päivänsä täydessä vommassa, punoittaen kuin hiilistö aamusta iltaan.– Kas kun hän nyt lähtee ulos raitillensa kammaristaan postillan ja virsikirjan äärestä. Ensiksipä tyyrätään tie kohden kaappia, ja siellä on tapahtuva pieni konsti, pieni keikaushunööri. Ulos nyt astutaan, kohden tallia touvataan, ja renki, poloinen poika, tietää kuulevansa saarnan, joka kestää ja kelpaa. Mutta päättyyhän viimein saarna pahankin papin, nariseehan vihdoin ovi, ja kylkimyyryä kohden omettaa marssii nyt ukko. Ja siellähän taas on piikarääsy tulisissa tauloissa, kun isäntä kukkopunaisena häntä oikein ripittää, ripittää, motkoittaa ja kotkoittaa. Voi sinua äijä-könttiä! Noh, loppuohan nälkävuosikin, astellaanhan ometasta tupaan. Mutta tuollapa vasta rähinä nousee, saarna tiuskeinta tiuskeampi emännän ja tyttären osaksi, kestävä tunnin tai kaksi. Tiuskaiseepa emäntäkin välimmiten vastaan, tiuskaisee ja ärjäisee, mutta vaiti on tyttönen ja tipahtelee raukan kyynel. Voi sinua jörriä! Mutta vihdoinpa kuitenkin tuntuu saarnamiehen kurkku käyvän kuivaksi ja karkeaksi, ja käydäänpäs sitä kastamaan kammarin kaappiin; ja sitten taasen virsikirja kouraan ja laulamaan että pihtipielet vapisee.

Aleksis Kivi, Seitsemän veljestä (10. luku)